

Szczepan T. Prańkiewicz

Znaczenie i kanoniczna wymowa ogłoszenia dekretu o heroicznosci cnót Założyciela dla Towarzystwa Boskiego Zbawiciela

Studia Salvatoriana Polonica 5, 99-108

2011

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

O. SZCZEPAN T. PRAŚKIEWICZ OCD

▪ Znaczenie i kanoniczna wymowa ogłoszenia dekretu o heroicznosci cnót Założyciela dla Towarzystwa Boskiego Zbawiciela

Dzień 14 stycznia 2011 r. zapisał się jako bardzo radosny dla tysięcy osób na całym świecie, albowiem – jak podało Biuro Prasowe Stolicy Apostolskiej – papież Benedykt XVI podczas audiencji prywatnej udzielonej tegoż dnia kardynałowi Angelo Amato SDB, prefektowi Kongregacji Spraw Kanonicznych, zezwolił na opublikowanie dekretu o cudzie zatwierdzonym do beatyfikacji Czcigodnego Sługi Bożego Jana Pawła II, co oznaczało też zgodę na jego beatyfikację¹. Dzień ten stał się nadto dniem zwielokrotnionej radości dla członków Towarzystwa Boskiego Zbawiciela (salwatorianów) i Kongregacji Sióstr Boskiego Zbawiciela (salwatorianek), gdyż podczas tej samej audiencji papież autoryzował opublikowanie dekretu o heroicznosci cnót ich założyciela, Sługi Bożego Franciszka Marii od Krzyża (Jana Chrzyciela) Jordana, urodzonego 16 czerwca 1848 r. w Gurtweil (Niemcy) i zmarłego 8 września 1918 r. w Tifers (Szwajcaria)².

O. dr SZCZEPAN T. PRAŚKIEWICZ OCD – konsultor Kongregacji Spraw Kanonicznych, wykładowca w Karmelitańskim Instytucie Duchowości i w WSD Karmelitów Bosych, Kraków; e-mail: szczpn@gmail.com.

¹ „L'Osservatore Romano”, wyd. pol. 32(2011) nr 3, s. 58.

² http://press.catholica.va/news_services/bulletin/news/26696.php?index=26696&po_date=14.01.2011&lang=sp [dostęp 4.04.2011].

I. Długa droga do zatwierdzenia dekretu

1. *Proces informacyjny i stwierdzenie jego ważności przez Stolicę Apostolską*

Świątobliwe życie ks. Franciszka Marii od Krzyża (Jana Chrzyciela) Jordana skłoniło jego duchowych synów i córki do rozpoczęcia starań o wyniesienie Założyciela do chwały ołtarzy. Już 20 maja 1938 r. mianowano w tej sprawie pierwszego postulatora, którym został ks. Dorotheus Brugger SDS (†1955). W latach 1942–1949 odbył się proces informacyjny nt. sławy świętości ks. Franciszka Jordana i praktykowania przez niego cnót w stopniu heroicznym. Zasadnicze dochodzenie miało miejsce w diecezji rzymskiej (1942–1943), ale odbyły się też procesy rogatoryjne (pomocnicze) w siedmiu innych diecezjach, tj. we Fryburgu, Green Bay, Ołomuńcu, Paderborn, Passau, Rio de Janeiro i Wiedniu³.

Akta tychże procesów przekazano Stolicy Apostolskiej, gdzie w ówczesnej Świętej Kongregacji Obrzędów stały się one przedmiotem analizy i dogłębnego studium, przy współpracy z postulatorem reprezentującym powoda sprawy, tj. Towarzystwo Boskiego Zbawiciela. Pierwszą bowiem pozytywną oceną w każdym procesie beatyfikacyjnym jest wydanie przez Stolicę Apostolską dekretu *de validitate inquisitionis dioeclesanae*⁴.

Droga do otrzymania tegoż dekretu w przypadku procesu beatyfikacyjnego Sługi Bożego Franciszka Jordana była bardzo długa. Kongregacja zażądała bowiem opracowania dogłębnego i naukowego studium historycznego, naświetlającego życie Sługi Bożego na tle epoki, co wymagało długich ponad pięćdziesięciu lat wysiłku i zaangażowania postulacji i historyków Towarzystwa i nie tylko⁵. W dowodzeniu cnót i sławy świętości Sługi Bożego trzeba też było dostosować się do nowej procedury kanonizacyjnej, wprowadzonej w okresie posoborowym przez papieża Pawła VI i zawartej w motu proprio *Sancitatis*

³ *Romana seu Friburgen. Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Francisci Mariae a Cruce (in saec. Joannis Baptistae Jordan), sacerdotis e fundatoris Societatis Divini Salvatoris et Congregationis Sororum Divini Salvatoris. Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis*, Romae 2007, vol. I, *Informatio*, s. 1008.

⁴ Zob. Sz. T. Praškiewicz, *Ocena merytoryczna sprawy w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych*, w: *Postępowanie beatyfikacyjne na drodze heroiczności cnót*, „Świętość kanonizowana” t. 3, red. tenże, Kraków 2009, s. 99.

⁵ Owocem tej pracy jest m.in. rozprawa doktorska długoletniego postulatora, ks. Petera van Meijla SDS, przedłożona w 1990 r. na Katolickim Uniwersytecie w Lowanium, pt. *Die Apostolische Visitation im Institut P. Jordans (1894-1913)*, opublikowana w serii „Documenta et Studia Salvatoriana”, Romae 1993, t. XX.I,II.

Clarior (19 marca 1969)⁶ i w konstytucji apostolskiej *Sacra Rituum Congregatio* (28 maja 1969)⁷, poprzez którą papież dokonał podziału Świętej Kongregacji Obrzędów na dwie kongregacje niezależne, tj. Kongregację Kultu Bożego i Kongregację Spraw Kanonizacyjnych⁸, a nadto do konstytucji apostolskiej Jana Pawła II *Divinus perfectionis Magister* z 25 stycznia 1983 r.⁹ i do *Dekretu Generalnego* Kongregacji z 7 lutego 1983 r., zawierającego wytyczne dotyczące postępowania w sprawach, których rozpatrywanie w Kongregacji rozpoczęto przed ukazaniem się wspomnianej konstytucji apostolskiej¹⁰. Wszystko to wymagało długiego czasu pracy.

W 1999 r., tj. w pięćdziesięciolecie zakończenia procesu informacyjnego, i z nadejściem nowego tysiąclecia, kiedy to wszystkie rodziny zakonne podjęły zaproszenie Jana Pawła II do przemyślenia i odnowy dziedzictwa pozostawionego im przez założycieli¹¹, troskę o dołożenie wszelkich starań zmierzających do beatyfikacji Założyciela Towarzystwa Boskiego Zbawiciela wyraziła w swoich postanowieniach Kapituła Generalna tegoż Towarzystwa¹². W konsekwencji 20 kwietnia 2000 r. postulatorem procesu beatyfikacyjnego ks. Franciszka Jordana został mianowany ks. Michał Piela SDS, któremu przydzielono współpracowników w osobach ks. Stefana Horna SDS i ks. Józefa Brauchle SDS, czego owocem było zintensyfikowanie prac i przedłożenie w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych uzupełniającej dokumentacji, pozwalającej na wydanie przez Stolicę Apostolską w dniu 24 listopada 2006 r. dekretu *super validitate Processum*.

2. Opracowanie *Positio* i jej ocena merytoryczna przez Stolicę Apostolską

Jeśli Kongregacja wyda dekret *de validitate*, rozpoczyna się kolejna faza postępowania procesowego, tzw. faza rzymska¹³, najpierw studyjna, tj. opraco-

⁶ „Acta Apostolicae Sedis” 61(1969), s. 149-153.

⁷ Tamże, s. 237-305.

⁸ Zob. A. Scałber, *Procedury kanonizacyjne do pontyfikatu Jana Pawła II*, „Świętość kanonizowana” t. 2, red. Sz. T. Praśkiewicz, Kraków 2008, s. 60-61.

⁹ „Acta Apostolicae Sedis” 73(1983), s. 349-355.

¹⁰ *Congregatio pro causis Sanctorum, Decretum Generale de Servorum Dei Causis, quarum iudicium in praesens apud sacram Congregationem pendet*, „Acta Apostolicae Sedis” 75(1983), s. 403-404. Por. A. Scałber, *Procedury kanonizacyjne*, s. 69-71.

¹¹ Zob. Jan Paweł II, *Posynodalna adhortacja apostolska o życiu konsekrowanym i jego misji w Kościele i w świecie „Vita consecrata”*, nr 37.

¹² *Romana seu Friburgen*, vol. I, *Informatio*, s. 131.

¹³ W przypadku procesu ks. Franciszka Jordana nazewnictwo to nie jest w pełni adekwatne, bo jego proces diecezjalny też był zasadniczo prowadzony w Rzymie. Jednak

wanie *Positio*, a następnie oceny. *Positio* stanowi syntezę całej dotychczasowej dokumentacji procesowej, ukazując biografię kandydata na ołtarze, jego duchowość, praktykowane przez niego cnoty i nadzwyczajne wydarzenia, jakie dokonały się za jego wstawiennictwem, dlatego też nazywa się ona pozycją *super vita, virtutum et fama sanctitatis Servi Dei*.

Po wydrukowaniu *Positio* następuje jej ocena ze strony organów kolegialnych istniejących przy Kongregacji, tj. przez sesję konsultorów historyków, kongres szczególnie konsultorów teologów i kongregację zwyczajną kardynałów i biskupów – członków Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych¹⁴.

Tenże rzymski etap procesu beatyfikacyjnego Sługi Bożego Franciszka Jordana przebiegał bardzo sprawnie. Za opracowanie *Positio* ze strony Kongregacji odpowiedzialnym był, jako relator, niemiecki dominikanin Ambroży Eszer († 13.03.2010). Księga ta, składająca się z trzech obszernych tomów, drukarnię opuściła z początkiem 2007 r. i niezwłocznie została poddana ocenie pięciu konsultorów historyków, których zadaniem w każdym procesie jest danie odpowiedzi na trzy poniższe pytania: czy przeprowadzone poszukiwania archiwalne zostały dokonane w sposób wyczerpujący?; czy dokumenty włączone do *Positio* są autentyczne i wiarygodne? (chodzi tutaj o ich wartość historyczną); czy przedstawione dokumenty zawierają odpowiednią ilość i jakość historycznego materiału do wyrażenia osądu na temat opinii świętości i cnót Sługi Bożego?¹⁵

Ocena konsultorów historyków dotyczy więc rzetelności naukowej *Positio*, jej kompletności i wystarczalności dokumentacji dowodowej w odniesieniu do sprawy, o którą chodzi (w naszym przypadku chodzi o heroiczną cnotę, w innych przypadkach może natomiast chodzić o męczeństwo, o kult od niepamiętnych czasów, czy o tzw. *casus exceptus*).

Konsultorów historyków wyznacza arcybiskup sekretarz Kongregacji na wniosek relatora generalnego, który też przewodniczy zebraniu. Jeśli jest to możliwe, dobór konsultorów uwzględnia język, w którym zredagowana jest *Positio*, ich przygotowanie i znajomość danej epoki historycznej oraz kręgu kulturowego, z którego pochodzi kandydat na ołtarze. W posiedzeniu konsultorów uczestniczy także relator analizowanej sprawy, ale bez prawa głosu, by uniknąć posądzenia go o stronniczość, gdyż jako zaangażowany w opracowa-

w większości procesów faza rzymska, w odróżnieniu od diecezjalnej, jest bardzo widoczna, także ze względów geograficznych.

¹⁴ Sz. T. Praškiewicz, *Ocena merytoryczna*, s. 99-100.

¹⁵ Tamże, s. 101-103.

nie *Positio* już w punkcie wyjścia jest on zainteresowany jej przyjęciem¹⁶. Nie należy do kompetencji historyków stwierdzenie heroicznego cnót, lecz tylko wydanie osądu na temat zgromadzonego materiału dowodowego, zmierzającego do tegoż udowodnienia.

Jak czytamy w protokole z posiedzenia konsultorów historyków analizujących *Positio* ks. Franciszka Jordana, co miało miejsce 5 czerwca 2007 r., wszyscy oni wypowiedzieli się *affirmative* w odniesieniu do każdego z trzech postawionych im pytań i życzyli, aby sprawa beatyfikacji Założyciela Towarzystwa Boskiego Zbawiciela postępowała *ad ulteriora*¹⁷.

Positio Sługi Bożego, poszerzona o wota i relację z posiedzenia konsultorów historyków, zgodnie z regulaminem Kongregacji została więc przekazana do analizy ośmiu teologom konsultorom. W swoich pisemnych wotach oraz po dyskusji kolegalnej, na której pod przewodnictwem generalnego promotora wiary zgromadzili się w siedzibie Kongregacji w Rzymie 22 stycznia 2010 r., odpowiedzieli oni *unanimiter*, że po dokładnym przestudiowaniu *Positio* osiągnęli moralną pewność, że Sługa Boży Franciszek Maria od Krzyża (Jan Chrzyciel) Jordan praktykował w swym życiu w stopniu heroicznym cnoty teologalne – wiarę, nadzieję i miłość tak w stosunku do Boga, jak i bliźniego, a także cnoty kardynalne – roztropność, sprawiedliwość, wstrzeźliwość i męstwo, a nadto cnoty im pokrewne, oraz że cieszył się on sławą świętości *in vita, in morte et post mortem*¹⁸.

Relacja z kongresu szczególnego, łącznie z opiniami konsultorów teologów i wotum generalnego promotora wiary (także pozytywnym), dołączona do *Positio*, została przez Kongregację przekazana do osądu ostatniego kolegalnego gremium, które tworzą wyznaczeni przez papieża kardynałowie i biskupi, członkowie Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych. Po wysłuchaniu relacji bp. Lino Fumagalli – ponensa sprawy, obradowali oni nad heroiczną cnotą i opinią świętości ks. Franciszka Jordana w dniu 11 stycznia 2011 r., pod przewodnictwem arcybiskupa sekretarza Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, i jednogłośnie wy-

¹⁶ Tamże, s. 101.

¹⁷ *Romana seu Friburgen. Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Francisci Mariae a Cruce (in saec. Joannis Baptistae Jordan), sacerdotis e fundatoris Societatis Divini Salvatoris et Congregationis Sororum Divini Salvatoris. Relatio et vota sulla seduta dei Consultori Storici, tenuta il 5 giugno 2007, Romae 2007, s. 72.*

¹⁸ *Romana seu Friburgen. Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Francisci Mariae a Cruce (in saec. Joannis Baptistae Jordan), sacerdotis e fundatoris Societatis Divini Salvatoris et Congregationis Sororum Divini Salvatoris. Relatio et vota Congressus peculiaris super virtutibus, die 22 Ianuarii A.D. 2010 habiti, Romae 2010, s. 53.*

powiedzieli się za uznaniem tejże heroicznej praktyki cnót przez Sługę Bożego, jak i trwałej opinii o jego świętości, rozpowszechnionej wśród Ludu Bożego.

Nie zapominajmy jednak, że wszystkie opisane powyżej kroki nie są czymś wiążącym dla Ojca Świętego. Ich charakter jest jedynie doradczy. Ostateczną decyzję w sprawie uznania heroiczności cnót kandydata na ołtarze podejmuje osobiście papież. Tylko on, jako najwyższy sędzia, ma wyłączne prawo aprobaty heroiczności cnót Sług i Służebnic Bożych¹⁹. Dlatego też zostaje on jedynie poinformowany o wynikach prac procesowych przez kardynała prefekta Kongregacji podczas prywatnej audiencji, a decyzję podejmuje niezależnie.

Poinformowanie Ojca Świętego o wyniku prac zmierzających do udowodnienia heroiczności cnót i sławy świętości Sługi Bożego Franciszka Jordana miało miejsce – jak już zaznaczyliśmy – 14 stycznia bieżącego, 2011 r. Benedykt XVI tego samego dnia wypowiedział się w tej kwestii pozytywnie i autoryzował opublikowanie *decretum super virtutibus* tego swego rodaka, niemieckiego kapłana z Badenii, założyciela zgromadzenia salwatorianów i kongregacji salwatorianek. Wspomniany dekret w najbliższym czasie ukaże się w urzędowym piśmie Stolicy Apostolskiej, tj. w „Acta Apostolicae Sedis”²⁰.

II. Promulgacja dekretu i radość Rodziny Salwatoriańskiej

Wiadomość o uznaniu przez papieża heroiczności cnót i opinii świętości Ojca Założyciela już tego samego dnia 14 stycznia b.r., wraz z niegasnącą radością serca i wdzięcznością Bogu, przekazywał przede wszystkim członkom Rodziny Salwatoriańskiej ks. Andrzej Urbański, przełożony generalny Towarzystwa Boskiego Zbawiciela. Uczynił to w liście okólnym, w którym oprócz podzielenia się ze swymi współbraćmi zakonnymi i siostrami salwatoriankami informacją, będącą „źródłem wielkiej radości i szczęścia”, zapraszał ich „z całego serca, by wzmogli swoje modlitwy o beatyfikację Założyciela, która jest pragnieniem wszystkich”²¹.

Ogłoszenie dekretu o heroiczności cnót kandydata na ołtarze jest rzeczywiście motywem radości dla powoda sprawy jego beatyfikacji. Całe postępowanie

¹⁹ Sz. T. Praškiewicz, *Ocena merytoryczna*, s. 107.

²⁰ Tymczasem dekret, w oryginalnym jęz. łacińskim, dostępny jest na webpage salwatorianów: http://www.sds.org/index.php?option=com_content&view=article&id=68&Itemid=90&lang=pl [dostęp 5.04.2011].

²¹ Zob. <http://www.salwatorianie.pl/9/rzym--bez-watpienia-prowadzil-swiete-zycie/9/v154/> [dostęp 4.04.2011].

procesowe – jak to widzieliśmy – nie było przecież czymś innym, jak tylko skrupulatnym poszukiwaniem odpowiedzi na *dubium*, tj. na zapytanie, czy w życiu Sługi Bożego Franciszka Marii od Krzyża (Jana Chrzyciela) Jordana *można* „udowodnić praktykowanie przez niego cnót teologalnych – wiary, nadziei i miłości tak w stosunku do Boga, jak i bliźniego, a także cnót kardynalnych – roztropności, sprawiedliwości, wstrzemięźliwości i męstwa, i cnót im pokrewnych, w stopniu heroicznym, oraz czy da się udowodnić opinię świętości jego życia” – jak to stwierdza regulamin Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych²².

Nadto dekret o heroicznosci cnót to nie tylko pozytywna odpowiedź na wspomniane *dubium*, ale to także przyznanie kandydatowi na ołtarze, od chwili rozpoczęcia procesu nazywanego Sługą Bożym, tytułu Czcigodnego Sługi Bożego²³; to – innymi jeszcze słowy – otwarcie drogi do jego beatyfikacji, o ile wyprosi się u dobrego Boga cud za jego przyczyną²⁴.

Słusznie więc duchowi synowie i córki tegoż Czcigodnego Sługi Bożego, w uroczystość św. Józefa, dnia 19 marca 2011 r., dziękowali przy grobie Założyciela w domu generalnym w Rzymie przy Via Conciliazione 51²⁵ za dekret Stolicy Apostolskiej, i co więcej, czynili to pod przewodnictwem prefekta Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, ks. kard. Angelo Amato SDB²⁶. Nie zapomnieli wówczas o tym, że dokładnie dwanaście lat wcześniej, 19 marca 1999 r., przy grobie Sługi Bożego, nawiedzając generalat salwatorianów, modlił się jako papież bł. Jan Paweł II²⁷.

* * *

²² „An constet de virtutibus theologalibus Fide, Spe, Caritate tum in Deum tum in proximum, necnon de cardinalibus Prudentia, Iustitia, Temperantia, Fortitudine, iisque adnexis in gradu heroico, atque de fama sanctitatis, in casu et ad effectum de quo agitur” – Congregatio Causis Sanctorum, *Regolamento della Congregazione delle Cause dei Santi*, Città del Vaticano 2000, art. 62, § 2, 1.

²³ W myśl dekretu Kongregacji Obrzędów *De Servis Dei* z 26 sierpnia 1913 r. („Acta Apostolica Sedis” 5(1913), s. 437).

²⁴ Sz. T. Praśkiewicz, *Pojęcie cudu i wstępne przygotowanie do dochodzenia diecezjalnego dotyczącego cudu*, w: *Zagadnienie cudu w postępowaniu kanonizacyjnym*, „Świętość kanonizowana” t. 5, red. tenże, Kraków 2010, s. 31-32.

²⁵ Doczesne szczątki Czcigodnego Sługi Bożego przywieziono do Rzymu i złożono w generalacie Towarzystwa w 1956 r., po ich ekshumacji z cmentarza w Tafers w Szwajcarii, gdzie spoczywały od dnia jego pogrzebu w 1918 r.

²⁶ <http://www.salwatorianie.pl/9/generalat--u-grobu-heroicznie-cnotliwego/9/v197/> [dostęp 4.04.2011].

²⁷ Tamże.

Kończąc naszą refleksję, nie pozostaje nic innego, jak tylko złożyć wszystkim Członkiniom i Członkom Rodziny Salwatoriańskiej nasze szczerze gratulacje i życzyć im, aby uznanie przez Kościół heroiczności cnót i sławy świętości ich Założyciela, Sługi Bożego Franciszka Marii od Krzyża (Jana Chrzyciela) Jordana, idące w parze z przyznaniem mu tytułu Czcigodnego, stało się bodźcem do odnowy własnej tożsamości charyzmatycznej. Albowiem ogłaszając heroiczność cnót i sławę świętości Ojca Franciszka Jordana, Stolica Apostolska po raz kolejny uznała i potwierdziła tenże jego charyzmat założycielski, dla dobra całego Kościoła. A realizując ten charyzmat, duchowi synowie i córki Czcigodnego Sługi Bożego „umacniają, bronią i rozkrzewiają katolicką wiarę wszędzie tam, gdzie zostają posłani przez Bożą Opatrzność. Dlatego poprzez wypełnianie apostolskiego nauczania słowem pisanim i mówionym, zamierzają osiągnąć cel, (...) by wszyscy ludzie nieustannie poznawali jedyne prawdziwego Boga i tego, którego posłał, Jezusa Chrystusa, aby mogli wieść życie święte i zbawić swoje dusze” – jak czytamy w *Regule* napisanej przez Założyciela w 1884 r.²⁸

Nadto utożsamiając się z apelem przełożonego generalnego Towarzystwa Boskiego Zbawiciela, zapraszającym – jak to wiedzieliśmy powyżej – całą Rodzinę Salwatoriańską „do wzmożenia modlitwy o beatyfikację Założyciela, która jest pragnieniem wszystkich”, zachęcam do modlitewnego towarzyszenia pracom, jakie trwają w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, zmierzając do zatwierdzenia domniemanego cudu, wyproszonego u dobrego Boga za przyczyną Czcigodnego Sługi Bożego, które to zatwierdzenia będzie ostatnim warunkiem do wpisania ks. Franciszka Jordana w poczet błogosławionych. Kościół bowiem jest bardzo ostrożny i roztropny i nie ośmiela się nazywać nikogo błogosławionym bez tego Bożego potwierdzenia, jakim jest cud²⁹. Kościół uważa bowiem, że my wszyscy jako ludzie, obciążeni następstwami grzechu pierworodnego, dokumentując świętość życia kandydatów na ołtarze, możemy się mylić. I dopiero cud, którego może dokonać tylko nieomylny Bóg, jest tą ostateczną pieczęcią, pozwalającą nam stwierdzić, że dana osoba może odbierać w Kościele cześć i może być nazywana błogosławioną.

Jak informują źródła salwatoriańskie, w diecezji Savannah w stanie Georgia w USA zakończył się proces diecezjalny dotyczący domniemanego cudu za

²⁸ <http://www.sds.org/index.php?lang=pl> [dostęp 4.04.2011].

²⁹ Cud jest zawsze niezbędny do kanonizacji błogosławionych; do beatyfikacji zaś mogą być zwolnieni z potrzeby udowadniania cudu męczennicy. Zob. Sz. T. Prażkiewicz, *Pojęcie cudu*, s. 31.

wstawiennictwem Ojca Franciszka, a jego kompletną dokumentację przekazano już Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych³⁰. Przypomnijmy, że procedura zmierzająca do zatwierdzenia cudu, tj. zjawiska przekraczającego prawa natury i niewytłumaczalnego z punktu widzenia nauki, po wydaniu przez Stolicę Apostolską dekretu o ważności dochodzenia diecezjalnego, przewiduje opracowanie *Positio super miro* i jej analizę przez biegłych, tj. specjalistów z danej dziedziny wiedzy, jakiej dotyczy przypadek, a następnie przez konsultorów teologów i przez kardynałów i biskupów – podobnie jak to miało miejsce przy analizowaniu praktyki cnót i udowadnianiu opinii świętości kandydata na ołtarze. Biegli, czyli naukowcy, bez wchodzenia na płaszczyznę nadprzyrodzoną, wypowiadają się przy badaniu cudu jedynie z punktu widzenia naukowego i oczekuje się od nich stwierdzenia, czy dany przypadek jest wytłumaczalny z punktu widzenia nauki, czy też przekracza prawa natury. Z kolei teologowie zobowiązani są do udowodnienia związku przyczynowo-skutkowego, jaki powinien zaistnieć pomiędzy wezwaniem wstawiennictwa Sługi Bożego a domniemanym cudem, co winni potwierdzić także w sposób kolegialny kardynałowie i biskupi, członkowie Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych. Jeśli opinie wszystkich trzech wspomnianych gremiów są pozytywne, kardynał prefekt Kongregacji referuje sprawę Ojcu Świętemu, który podejmuje ostateczną, wolną decyzję w sprawie zatwierdzenia cudu. Jeśli decyzja ta jest pozytywna, papież autoryzuje opublikowanie dekretu *super miraculo* i wyznacza datę beatyfikacji Czcigodnego Sługi Bożego³¹.

Żywimy nadzieję, że badanie kanoniczne domniemanego cudu do beatyfikacji Czcigodnego Sługi Bożego Franciszka Marii od Krzyża (Jana Chrzciciela) Jordana, Założyciela Towarzystwa Boskiego Zbawiciela (salwatorianów) i Kongregacji Sióstr Boskiego Zbawiciela (salwatorianek), wsparte modlitwą Członków i Członkiń Rodziny Salwatoriańskiej na całym świecie, będzie przebiegać pomyślnie, i że wkrótce następcą św. Piotra uzna go za autentyczny, abyśmy mogli rychło ujrzeć Czcigodnego Sługę Bożego w chwale błogosławionych, *ad maiorem Dei gloriam, sanctorumque venerationem!*

³⁰ <http://www.sds.pl/30/proces-beatyfikacyjny/61/> [dostęp 4.04.2011].

³¹ Zob. B. Turek, *Postępowanie procesowe w Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych*, w: *Postępowanie kanonizacyjne*, „Świętość kanonizowana” t. 1, red. Sz. T. Praśkiewicz, Kraków 2008, s. 194-196.

THE IMPORTANCE AND THE CANONICAL SIGNIFICANCE OF THE PROCLAMATION OF THE DECREE ON THE HEROIC VIRTUES OF THE FOUNDER FOR THE SOCIETY OF THE DIVINE SAVIOUR

Summary

Alluding to the fact that the decree on the heroic virtues of Servant of God Francis Jordan was announced along with the decree on the miracle for the beatification of the Venerable Servant of God John Paul II, the article highlights the multiplied joy of the Salvatorian Family stemming from this fact, and presents the long way to the approval of that decree. The study is divided into two main units: the first, in two points describes just this way: since the beginning of the diocesan process in 1942 to the recognition of its validity by the Holy See in 2006; and from the signing of the decree „de validitate Procesuum” through the elaboration and evaluation of the merits of „Positio” to the proclamation of the decree „de heroicitate virtutum”. The second part of the study is a reflection on the meaning of the decree for the Salvatorians. The author believes that the decree is an invitation to grow in fidelity to the charism, of the Venerable Servant of God. In the conclusion, quoting the words of the Superior General, Fr. Andrzej Urbański, the author invites the reader to the prayerful support of the work aiming to prove canonically the miracle for the beatification of the Founder.